

Detalls excepcionals o el papà

Era més feliç escoltant «You» o bé «Chained to the blues» asseguda a terra que veient unicorns trotar

Foto: Besquet and Remis

Ja ho he dit altres vegades. El papà es va passar temps llarg que cada setmana anava a Irlanda quan jo tenia sis i set anys i ja tan petita patia els efectes clars d'una vida passada meva que es veu que vaig estar-me-la tota tancada a dins de la casa on fos que vivia perquè tenia alguna mena de malaltia o tolidura que no em permetia sortir a fora i això va fer que, lògicament, desenvolupés una aversió terrible cap a l'exterior i tot el que comporta de perills i por, m'ho va explicar la kinesióloga, no hi tinc res a dir.

Que el papà se n'anés a Irlanda tant i es morís esclafat a cada viatge era pesat, un desgast, però si

per aquelles coses inesperades tornava, sempre ho feia el vespre de cada divendres. Venia de Cork, molt al sud d'Irlanda i una mica a l'est, hi portava les obres d'una fàbrica de Lois, els texans del toro. En avió, hi anava, allò que ni Déu sap per què vola i de vegades un de privat, molt més petit, imagina't un cop de vent dels que hi deu haver tan amunt. Riu-te de les bosses de plàstic poètiques que fan sortir a càmera lenta a les pel·lícules reflexives.

Si anava en avió normal feia escala a Heathrow i passava el dia a Londres i ara que ja he estat vegades a Londres me l'imagino passejant sol i ple com sempre per Brompton Road a poc a poc, elegantíssim, amb la trenca blau marí, les Sebago -les de sense borles- negres i el cap ple de capsetes per omplir de qualsevol detall excepcional de la vida, que podia passar en qualsevol moment, perquè a ell li passen tots i, el més important, els veu i se'ls queda, els detalls excepcionals.

Cada setmana ens portava regals estrangers que comprava a Harrod's -tot ens ho compraves a Harrod's? Sí, m'anava bé- i que eren, en el meu cas: saltadors que són una pilota gegant que s'infla i té dues banyes per agafar-s'hi i botar; ninetes de roba i làmines per pintar de la Holly Hobbie; contes en anglès de Mr. Men i Little Miss del Roger Hargreaves i també de la sèrie Timbuctoo, amb el Roar, l'Oink, la Moo; *kilts* de mides diverses per tenir-ne per a anys, i ara escriuré un punt. I la casset *Nikka Costa* de la Nikka Costa.

Era el 1981 i me n'anava a aquell quarto (<http://catorze.naciodigital.cat/noticia/1120/aquell/quarto>) i l'escoltava asseguda a terra i me'n mirava la caràtula per fer l'experiència més global. Hi surt una nena dos anys més gran que jo amb els cabells agraits d'exigir-los poc i contenta perquè canta les cançons que li fa el seu pare, m'ho va dir el papà, que vés a saber què el va empènyer a triar aquella casset i no una samarreta de l'Snoopy. No sé si llavors els pares i les mares ja deien allò de hi juguen dos dies i el tercer ja ni s'ho miren, com ara, que les converses adultes en tornar de les vacances de Nadal no van d'altra cosa. No sé si llavors ja es deia, però si en algun moment el papà va pensar que aquella casset seria flor d'un dia, com es va equivocar. Però el papà no és de pensar així.

Reprenent aquella altra vida que em va dir la kinesióloga que vaig viure tancada, les coses no han canviat gaire ni ara, imagina't llavors, només set anys després d'haver tornat a néixer. Era més feliç escoltant *You* (https://www.youtube.com/watch?v=oYy_Le3vXqw&index=10&list=PL84478B3CA1BCE666) o bé *Chained to the blues* (<https://www.youtube.com/watch?v=gpDuyAk1s7Q&index=16&list=PL84478B3CA1BCE666>) asseguda a terra que veient unicorns trotar, en cas que n'hi hagués hagut de reals i vius, en alguna clariana de Sant Llorenç del Munt i que m'haguessin jurat que parlaven.

No trobem, però, i malauradament, persones com el papà gaire sovint, només de vegades. Perquè sí que hi ha aquella noia que és tan alegre o aquell senyor tan amable, però això és diferent. El papà és la meva *bubble full of rainbows* (<https://www.youtube.com/watch?v=x8EmOCle8Z0&index=6&list=PL84478B3CA1BCE666>) i ell segur que no té ni la més remota idea de per què. Però durant tots els anys que tinc, amb regals concisos, fotos d'abelles i quan m'explica perfils de bigues, m'ha ben demostrat que és possible viure-ho tot a través de detalls excepcionals i no de dies i mesos i anys.

@esierraserra (<https://twitter.com/esierraserra>)